

Szemle

Nyolc óra reggel,
az almafák csendben virágzanak, őrkutyák a küszöbnél
szélcsend.
Kedvetlen vagyok a rímekhez,
inkább a lelkemben lapozgatok
mint egy fotóiddal teli régi albumban,
melyeken már szinte ismeretlennek hatsz
és amelyekre már nem is emlékszel.
De ne aggódj, sokáig nem maradok...
minden rendben,
Fegyvert lábhoz!

Érthetetlen gondolatok

Érthetetlen gondolatok közöttünk.
„Miért jók, és mire valók?”
Az ujjainkban lakó fogaskerekek
megállíthatatlanul zakatolnak.
De az óra áll.
A január végén virágzó almafa.
De a tél még csikorog.
A belső hang, mikor érzed, valaki hív.
De az utca kihalt.
És még hasonló,
ezerszer hallott dolgok:
„...hogya elhagyta őt, mert szerette...”
„...csak kínlódta, mert egymás nélkül nem bírták...”
Honnét jönnek ezek
az ésszerűtlen,
összefüggéstelen
és érthetetlen gondolatok?
Fogadjatok be

ti érthetetlen gondolatok.
Hadd érintsük egymást,
mint vonó a húrokat.
Bennünk lakoztok mélyen
ti érthetetlen gondolatok.
Halkan szólok és várok,
s ti előbújtok.

Merva Attila fordításai

Kód-ex, művészkönyv, szitanyomat, 2005

Fotó: Marko Horban

